Ч. 66. Субота 22 марта (4 цьвітня) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Вісти політичні. — З парляментарних комисий. — Криза на Угорщині. — Розрухи на Балкані. — З Фінляндиї.)

Послїдне засїдане палати послів перед великодними сьвятами відбуде ся нинї, в пятницю дня 3 цьвітня. На тім засїданю відбуде ся дискусия над відповідию міністра краєвої оборони ґен. Вельзерсгаймба, яку він дав на інтерпеляцию католицкого центра о розпорядженю п. міністра війни в справі против поєдинкового союза. При тій нагоді буде вести ся дискусия войскова.

На вчерашнім передполудневім засїданю угодової комисиї вела ся довга дискусия. Промавляли посли всїх сторонництв. Всенїмцї заявили устами свого представителя пос. Шалька, що з огляду на шкідність угоди для Австриї они їй противні і що домагають ся економічного розділу Австриї від Угорщини а тїснїйшого митового союза з Німеччиною. Відтак промавляв хорватский посол Бянкіні і заявив, що Хорвати уважають дуалізм найбільшим нещастєм для їх народу і для цїлої монархії і тому з застереженєм беруть участь в нарадах над угодою. II. Президент кабінету др. Кербер сказав, що в теперішнім станї нарад не богато має що сказати, бо всьо, що промавляє за угодою, вже кілька разів підносив. В заявах членів угорскої комисиї угодової чути відгомін слів комисиї австрийскої, таке саме становище — чути вагованя і непевність. Так само однакі суть поясненя міністерства угорского і нашого, конечність вирівнаня обосторонних інтересів, становище монархії з огляду на нові торговельні договори, повага держави. То рішаючі точки в тій справі. Що-до положеня чисто політичного — говорив др. Кербер дальше — скажу, що ми щасливі, бо дїлаємо також для династиї, працюючи над угодою. Монархія не остоялась би, коли би не хоронила єї все династия. Ми маємо також пересьвідченє, що Австрия і Угорщина, колиб розлучили ся, не мали би анї половину того значіня між державами европейскими — яким тїшать ся нинї. Тому то тим більше треба ст. рати ся о удержане монархії в дотеперішній звязи під опікою династиї. Бесїдник закінчив просьбою до комисиї, аби перейшла до подрібної дискусиї, при котрій міністер і иншї єго товариші не залишать дати поясненя в кождій справі. — Молодоческий посол др. Кафтан заявив в імени свого сторонництва, що застерігає собі на пізнїйше представлене другої части свого внесеня, після котрого має бути виготовлена власна митова тарифа супротив заграницї, коли би прийшло до розділу з Угорщиною. Промавляли відтак пп. Мальфетті, Менґер, Словінець Житник і Романчук, котрий заявив, що буде голосувати против угоди. По промовах антисемітів Шепфера і Аксмана приступлено до голосованя. Внесене Всенїмця Шалька, аби перейти над законом до дневного порядку, відкинено 15 голосами против 13 і ухвалено перейти до дневного порядку 17 голосами против 12. Слїдуюче засїдане комисиї відбуде ся вже по великодних сьвятах.

Часопись мадярского независимого сторонництва „Egyetertes“ вислала одного із своїх редакторів до бувшого президента кабінету бар. Банфіого, аби єго спитав, як задивлює ся на теперішне парляментарне положене на Угорщинї. Бар. Банфі відповів, що сторонництво независимости не може тепер уступити, бо перестало би істнувати. Однако правительство не може зі своєї сторони сотворити положене „без права“. Тількож правительство не буде винувате, коли опозиция примусить єго до того. Нове правительство могло би на погляд бар. Банфіого привернути парляментарний спокій так само, як то зробив Сель перед чотирома роками. З дальшої розмови з бар. Банфім виходило, що коли би він стояв тепер на чолї правительства, то правительство імилось би енерґічнїйших средств против обструкциї.

В статї „Нов. Времени“ про розрухи на Балканї, о якій згадували вчерашні телеґрами, є такий уступ про Францию: Франция, висуваючи ся яко перша опікунка балканьских народів і цїлком несправедливо як така, від котрої пішов почин до реформ, впливає шкідно на відносини на балканьскім півострові і викликує підозріне, що за нею стоїть союзна Росия. Однакож Росия, вірна своїй мирній политицї, не зробить нічого, щоби їй противило ся, хочби на балканьскім півострові полилась навіть славяньска кров. Франция видко памятає о демонстрациї фльоти коло Мітилєни, де францускa фльота, підперта Росиєю, мала сьвітлий успіх. Але коли тепер француска фльота схоче то само зробити коло Дарданелів в користь македоньских Славян, може то зробити,

8)

РОЗПЛАТА.

(З француского — Франсоа Копе).

(Конець).

Двері до біблїотеки розтворили ся і перед Муленом станув маркиз Капдекан.

Се був величавий мужчина, мимо своїх повних пятьдесять лїт. Правда, дещо нарожований, з надто вже чорним волосєм, та долами під очами; але за то що за стать, що за величава стать! Аристократ від ніг до голови. А ніс — мов би той сам ніс, що у Франца I на славнім Тициянівскім портретї в Люврі. Гафтований перед єго сорочки, твердий як кирас, похожий був своєю білостию на альпейский ледовець, або снїгом покриті поля Сибіру; перед тим твором пральної штуки лишило ся тілько замкнути очи, щоби не осліпнути.

Ледви замітно кинувши головою — мабуть длятого, щоби не помняти своєї незвичайної сорочки — маркіз процїдив лїниво:

— Чого собі желаєте, отче добродїю?

Сей аристократ рішучо не сподобав ся сьвященикови; єму казали довго ждати, він стратив богато часу, так і боючи ся опізнитись, без церемониї з великим паном, приступив прямо до виясненя цїли своєї візити:

— Ренодель, ваш колишний банкир, звертає з процентами всї ваші гроші.. А от, вексель... 1,078.424 франків. Прошу менї підписати отсе поквітоване, пане маркизе!

Хоч і пан Капдекан при перших словах сьвященика почервонїв по самі уха, всеж таки старав ся бути спокійним, поставити за примір свою холоднокровність, правдиву аристократичну, плебейскій безтактовности сьвященика. Без поспіху, він вложив монокль в ліве око, переглянув уважно вексель, неначе хотів переконати ся о єго точности, гарно зложивши, всунув в кишеню камизельки, а потім взявши поквітоване, підписав і кінчиками пальців подав сьвященикови.

Сьвященик поклонивши ся, збирав ся до відходу, коли нараз, незворушений денді, мабуть не маючи вже більше сили володїти собою, упав в фотель і безсильно склонивши голову на руку, прошептав голосом, в котрім чути було слези:

— За пізно!... за пізно!...

— Ради Бога! Пане маркизе, що вам? — крикнув переляканий сьвященик.

Але пан де Капдекан зірвав ся вже зі свого місця та почервонївши з гніву, став великими кроками ходити по комнатї.

— І так злодій звертає украдене! — заговорив він, а на устах появило ся щось в роді гіркого усьміху. — Він винагороджує свої жертви, обманець і негідник!... Та ще і з подвійними процентами!! Мабуть сума, яку він у мене украв, далеко була менша. А ви, ласкавий пане, являючи ся тут з єго припорученя, певно ждете, що попрошу вас занести від мене Реноделеви слова горячої похвали за єго великодушність... Покиньте ся тої надії, а противно, скажіть тому обманцеви, що не так то легко відкупити свою вину, як здає ся, а що до мене то він анї трохи не винагородив того зла, яке менї заподіяв, та що я єго уважаю за послїдного негідника, ненавиджу і погорджую ним!

Маркиз з піною на устах приступив до сьвященика, котрий перестрашений притулив єго до стїни.

— Міліон!... — крикнув маркиз — дивлячи ся просто в очи сьвященикови. На що менї тепер міліон?... Я маю їх дванайцять! То міліони панї Мардок, се єсть маркиза Капдекан, котра нинї дає величавий баль, і тоалєта котрої буде завтра описана в дванайцяти ґазетах..... А гроші моєї жінки, порозумієте то — все одно, що гроші Ренoделя, они крадені. Міліон! Щож менї робити з єго міліоном? Хибаж я можу купити за него утрачену честь?!

Тепер він вже не був тим без закиду, сьвітовим чоловіком, яким виглядав пять хвиль тому назад, і не думаючи більше о своїй білосніжній сорочцї, судорожно мяв і рвав єї на собі дрожачими пальцями.

— Моя щирість вас дивує, правда?... Тим гірше! У мене так богато накипіло в серци, що я мушу висказати все.... Чиж би він думав, той пожалований гідний обманець, що тепер зі мною сквітував ся? Того вже надто. Розуміє ся, що до того дня, коли він мене зруйнував, я жив як порядний чоловік. У вас то називає ся марнотратно і розгульно; а ми називаємо се лиш знанєм жити, обовязками накиненими положенєм.... Ви самі, отче добродїю і ваші товариші, раз в рік відпускаєте нам грі-хи, на котрі по правдї сказавши, ніхто серіоз-

однако не числячи на Росию, котра має на Балкані великі задачі, але не гадає служити ніяким приватним інтересам.

З Фінляндиї наспіла вість, що найвисшою царскою постановою з дня 19 марта зложено з достоїньства бурмістрів 11 міст. Ґубернатори зажадали від них, аби скликали засїданя міских рад і вибрали відпоручників до поборових комісий. В двох ґуберніях, нюґандскій і виборґскій всі маґістрати не хотіли послухати візваня, а між ними і бурмістр Гельсінфорсу, столиці краю. Всї піднесли в своїх відповідях, що не признають правосильности нового фінляндского войскового закона, бо его не ухвалив фінляндский сойм. Всї ті відповіди були майже однозвучні.

Новинки.

Львів дня 3 го цьвітня 1903.

— **Іменованя і перенесеня.** П. мінїстер скарбу іменував в службі удержуваня евіденциї катастру податку ґрунтового елевів евіденцийних: Бронислава (Хаіма Бера) Шмерцлера, Людвика Ґроса, Станислава Ів. Козловского, Володислава Ґоса, Болеслава Скомпского, Шмелька Гіршберга, Фльорияна Гакбайля, Адама Дзеваньского, Станислава Терлецкого, Ісаака Остерна і Ґустава Кубіка ґеометрами евіденцийними II. кл. в XI. клясї ранґи. — Ц. к. галицка Дирекция почт і телеґрафів перенесла старшого офіцияла почтового Юрия Гнатюка з Коломиї до Кракова.

— **Шевченківскі вечерниці.** В неділю дня 5-го с. м. відбудуть ся в великій сали замковій в Тернополи в 42 роковини смерти Т. Шевченка заходом руских товариств: філїї „Просьвіти", Народного Дому, Рускої Бесїди, Міщаньского Брацтва, Тернопільского Бояна, Товариства педаґоґічного, Союза кредитового, Подільскої Ради, Рускої Бурси, Віри і товариства „сьв. Николая" вечерниці з отсею проґрамою: Інтродукция: Mendelssohn Bartoldy: Ouverture „Meeresstille und glückliche Fahrt", відограє войскова музика 55 п. п. 1. Вступне слово, п. др. С. Голубович. 2. Драґоманів-Людкевич: „Поклик до Славян", мужеский хор з фортепяном акомпан. на 4 руки. 3. Шевченко-Лисенко: „Ой Днїпре", баритонове сольо п. Ганчаковский. 4. Колесса: „Обжинки", міш. хор. 5. Шевченко: „Думи мої", деклямация, п-на Л. Юськевичівна. 6. Шевченко-Лисенко: „Скорбна дума", муж. хор з аком. войск. орх. 7. K. F. Enslein: „Die bleiche Rose", Reverie, відограє на гарфовій цитрі о. Е. Купчиньский. 8. Ніщиньский: „Вечерниці" альтові соля відсьпіває п-ні Морозова. Хоральні продукциї виконає „Тернопільский Боян". Цїни місць: Крісло І-рядне 2 К, ІІ-рядне 1 К, партер 80 сот., для учеників і селян 50 сот. Білетів дістати можна в „Народнїй Торговли", а перед концертом при касї. Початок точно о 8-ій год. вечером.

— **О. крилошанин Пюрко**, перебувши люту інфлюенцу, на котрої грізні наслїдки хорував цїлі 3 місяцї, виїхав для поратованя здоровля за порадою лїкарскою до Іки коло Абациї, де перебуде до 6 тижднїв.

— **Неправдиві поголоски.** Вісти деяких часописий, немов би вибух страйк робітників рільних в маєтности ґр. Романа Потоцкого в Соловії, перемишляньского повіта і в Хоросткові, повіта гусятиньского, у ґр. Семеньского, показали ся — як доносить Gazeta Lwowska — цїлком неправдивими.

— **З товариства „Труд".** Отсим маємо честь завідомити, що з днем 1 цьвітня 1903 відкриваємо в льокалях нашого товариства у Львові (Ринок ч. 39 І. поверх) Сальон Мод під управою властительки концесіонованої школи модниярства знаної з своїх гарних та солїдних виробів модниярских п. Анни з Єсерів Григоровичевої. Завданем нашим буде як найсовіснїйше услужити нашим П. Т. Гостям капелюхами найновійшого париского фасону в солїднім і гарнім викінченю по цїнах найприступнїйших. Просимо відвідати наш сальон мод, а надїємо ся, що численними закупнами наших виробів піддержите се перше руске предприємство наше. Замовленя письменні залагоджує ся відворотною почтою. — *Дирекция.*

— **Буджет міста Львова** виносить в розходах 6,348.169 К, а в доходах 6,357.187 К. Найбільші рубрики в розходах становлять: платня урядникам 732.577 Корон, відсотки від позичок 1,156.051 Корон і видатки на просьвітні цїли 1,176.766 К. Між доходами найбільші рубрики становлять: дохід з дібр, заведень і підприємств 922.804 К, дохід з консумцийних оплат 862.336 К, громадский податок чиншовий 600.000 К і громадскі додатки від сталих податків 1,069.000 К.

† **Є. Ексц. Кн. Евстахій Санґушко**, бувший Маршалок краєвий і ц. к. Намістник, помер нагло в Ґріс в Тироли, де перебував для поратованя здоровля. Кн. Санґушко нездужав вже від довшого часу, а нинї помер майже нагло внаслїдок вибуху крови.

— **Смерть любителя спорту.** В Ніцци, в полудневій Франциї, де, як звістно, з'їздять ся всякі богачі на забави, відбували ся сими днями перегони автомобілїстів, в котрих брав участь також ґр. Зборовский. Ґр. Зборовский, один з перших европейских спортовцїв, звістний з того, що тамтого року в перегонах автомобілїстів з Парижа до Відня прибув перший до мети. Оногди переплатив свій спорт житєм. Дорога, котрою їхав, загинає ся під Монте Карльо в острім закруті. Отже ґр. Зборовский гоначи тою дорогою незвичайно швидко, не міг скрутити на час свого автомобілю, котрий ударив о стїну скали з такою силою, що ґраф дістав ся під его колеса і з розбитою головою погиб на місци. Его товариш бар. Паллянж потерпів тяжкі рани. По сїй пригодї перегони здержано. Катастрофа лучила ся на тім самім місци, де перед двома роками погиб в подібний спосіб, в наслїдок розбитя автомобіля, механїк Бавер.

— **Смерть внаслїдок карбункула.** До головного шпиталю у Львові привезено перед кількома днями хорого селянина з Білки шляхотскої, Йосифа Б ґа, котрий зараз в ночи помер. Показало ся, що він помер від карбункула і длятого тїло зараз похоронено.

— **Страшний конець нещастного подружя.** Орест Черкавский, що насамперед пострілив свою жінку Кароліну, а відтак застрілив себе, був з походженя Румуном і родив ся в Чернівцях. Батько его вчасно відумер, а мати віддала его до торговлї; опісля став він комівояжером. У Львові проживав він від семи лїт, а з своєю жінкою пізнав ся минувшого року, коли мешкав в тій самій каменици, де мешкала і его жінка. Черкавска називає ся поправдї Чорна не Черна і єсть родом з Надвірної, де ще має сестру; у Львові має она брата, котрий служив при 30 п. п. і засуджений за

но не дивить ся; пороки доброго товариства, сьвітскі примхи, от і все. Я був щедрий, як пристоїть як чоловікови з нашого круга. То широке, повне розкоши житє, стало менї вже надоїдати, я переситив ся вже ним, і думав щезнути зі сцени, а кінчити свої днї в спокою, десь далеко в сїльскій глуши. У мене лишило ся кількасот тисячів франків, достаточно, щоби заспокоїти всїх вірителїв, а самому зі стрільбою і люлькою вибрати ся на свій маленький хутір в Маєннї.... Я вже хотів замінити своє бажане в дїйстність, коли Ренодель утїк і лишив мене цїлком безрадним против цїлого заступу кредиторів. Що-ж було робити? В сорок сїм лїт вступити яко вільний охотник в військову службу? Працювати? Але в який спосіб я міг би працювати? У мене не стало відваги, я розглянув ся, чи не маю чого небудь заставити або продати, щоби заспокоїти моїх кредиторів. Таку річ я найшов. Ось она! — і маркиз показав рукою на родинний герб — я продав сю корону маркизів, ту девізу, льва, вежі, мушлї. — Словом все, чого добили ся мої предки, цїною воєнних подвигів і инших заслуг, за мілїони жидівки!...

— Я став зятем того Мардока, котрий в молодости утримував доми гри, а наконець своїм рільничим банком зруйнував сїльских господарів та зарібників, не жахаючи ся взяти послїдного су за продану панчоху бідного зарібника. Коли би справедливість і закон не були лиш пустим звуком, то сей Мардок сидів би в домі поправи разом з Ренод елем і оба їли би з одної миски.... Скажіть отже тому паничикови з опізненими докорами совісти, що мій упадок був дїлом его рук! І най він не говорить з співчутєм, здвигаючи раменами: „Той бідний маркиз з часом привикне до свого положеня". Вже чотири роки я жонатий, а до сеї пори я не можу в собі придусити гіркого чувства ганьби. Другі — а таких богато — поступили цїлком так само, як я, і спокійно сплять на однїй подушці з дочкою злодія.... Там за тою занавісою, в сали ви найдете між знакомими моєї жінки богато людий того рода! Суть і инші: такі, що не торгували своїм іменем, їх герб не замараний, так як мій.. Але они приняли мої запросини на той вечер, притягнені могучостию золота, величавостию обставин; они повзають перед богатством і явили ся тут до мене на поклін зі своїх старинних палат... Они стратили право мною гордити, а по крайній мірі, не сьміють голосно виявляти ся зі своєю погордою... Але що менї до того, що они говорять, коли я цїню лиш те, що говорять о мнї лиш честні люди, а їх їх засуд на нещасте менї відомий....

Маркиз знову сїв; сьвященик з співчутєм дивив ся на него.

— Мілїон — з гіркою іронїєю тягнув дальше пан де Капдекан. — За такі гроші можна вдоволити не одну забаганку. Я знаю, в департаментї Йонн один історичний замок, котрий буде продавати ся на публичнім торзї.... середновічне рицарске гнїздо.... Маркиза Капдекан маючи вироблений смак, хоче его набути; за вісїмсот тисяч франків, я міг би его купити. Не правдаж, як вічливо було би, зробити їй такий царский дарунок? Але она надто богата, а у мене лиш один нещасливий мілїон; так треба менї скорше подумати о собі. На нещасте, лиш одна річ на сьвітї принесла би менї вдоволене, але тої річи не можна купити....

По короткій мовчанцї, він продовжав, вперши зір в сьвященика:

— Вислухайте ще і то, отче добродію. Я маю свояка, барона де Капдекан, старшого від мене о пятнайцять лїт; він наложить до занидїлої галузи нашої родини; але задля своїх особистих прикмет стоїть висше від всїх найперших вельмож.... То сама благородність і мужність, а при тім завсїгди бодрий і веселий. В часї війни 1870 році ми оба служили в жуавах... Коли при Поатє наш полк виступив до послїдного відчайдушного атаку, він кликнув зі сьміхом: „Капдекан завсїгди наперед!" Хвилю опісля він повалив ся в розстріcканою рукою. Пісдя ампутациї руки его нагородили ордером, але задля скромности не носить навіть ленточки в дїрцї від сурдута. Такі его переконаня... Люї має тепер шістьдесять пять лїт. Він отримує ся з трех тисяч річної дожизненної ренти, дуже бідує, але так гордий, що ніхто зі свояків не має сьмілости предложити єму найменшої помочи. Его мешкане на улици Жакоб складає ся з одної комнатки на пятім поверсї; а він не зважаючи на своє калїцтво, сам варить обід та ходить за припасами, щоби мати можність заощадити кілька франків для бідних. Але коли би ви его стрігили о осьмій годинї рано, як з пришпиленим пустим рукавом до сурдута спішить до церкви Сен-Жермен де Пре, ви би очаровали ся сивиною і кликнули: „Се воплощене благородности!" В три місяцї по моїм весїлю, на котре Люї не прибув, я стрітив его на площи Згоди і підійшов до него, простягнувши руку. Він пристанув, навіть де що відсунув ся і оглянув мене. В очах его видніла ся і погорда і великий смуток; засунув одиноку руку в кишеню та відвернувши ся, перейшов коло мене. Так то, отче добродію. — Голос маркиза дрожав від здержуваних слїз. — Одинока річ, котра могла би менї справити радість, а котру годї купити за найбільші мілїони... се устиснене руки мого свояка Люї...

Він закрив лице руками. Деж дїла ся его олїмпійска постава, его незворушений спокій? Маска злетїла і перед сьвящеником стояв вже не гордий маркиз, а глубоко нещасливий чоловік, проливаючий гіркі невідрадні слези. Супротив того нічим неусмиреного горя слова потїхи завмирали на устах. Сильно зворушений сьвященик Мулен стояв мовчки.

крадіж і побите сидить тепер в ґарнізоновім арешті. Черкавскій не грозить вже ніяка небезпечність. Она і по відставленю до шпиталю була зовсім притомна і зложила зовсім притомно свої зізнаня до протоколу. Обі кулі застрягли їй були в голові і вчера їх видобуто.

— **Катастрофа в бальоні.** Вчера рано около під до 9 год. стала ся в Будапешті страшна катастрофа. О тім часі наповнювано ґазом бальон „Туруль", власність угорского товариства аеронавтичного. Бальон не був ще ані зовсім наповнений ані готов до відлету, коли нараз одному з робітників вирвав ся шнур з руки і бальон підняв ся на 60 до 80 метрів високо. В коши під бальоном були поручник Краль, брат посла Кубіка, бувший посол Ордоді і директор метеорольоґічного інститута капітан Тольнай. Бальон вдарив насамперед об кришу поблизької ґазівні а відтак на фабриці „Вулькан" розбив часть огневого муру. Внаслідок сильного удару випав Ордоді з коша та упав на низький дах, звідки відвезено его тяжко раненого до шпиталю. Бальон тимчасом полетів дальше. Краль розтяв шовкову ослону бальона, щоби він скорше спадав, а бальон упав так нагло, що Краль і Кубік тяжко покалічили ся і житю їх грозить небезпечність. Тольнай поранений лекше. Всіх ранених відставлено до шпиталю.

— **Тіяра Саітафернеса** не перестає все ще робити великої сензациї не лиш межи ученими археольоґами але й взагалі в цілім сьвіті, бо історія тої корони єсть історією одного із найбільших обманьств в минувшім столітю. Цілу ту штуку з коронами Саітафернеса і Семіраміди придумали, як здаєсь, жиди, бо маляр в Парижи, котрий робив рисунок та зрадив цілу історію і своїм артистичним іменем називає ся Елена, єсть жидом, а корону саму робив також жид Рахумовский в Одесі; він іде тепер до Парижа і везе з собою пляни і рисунки тої корони. Португальский консуль в Одесі доносить до французких ґазет, що Рахумовский єсть дуже зручним ґравером і цизилером, котрий в Одесі жие у великій нужді а в Парижи при материяльний помочи міг би статн славним чоловіком. — З Берлина доносять, що обманці і там хотіли надути королівский музей але не короною Саітафернеса, лиш якоюсь иншою золотою, на котрій було виписане імя Каллінікос, а котру ніби то викопано десь на українських степах. То було в 1895 р. і в берлиньскім археольоґічнім товаристві обговорювано сю корону та показувано еї фотоґрафію, але коли щасливі „знахідники" привезли еї до Берлина, пізнали там, що то була фальшована „старинність" і не купили.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 3 цьвітня. Віденьска Zeit містить таку телеґраму. Альбанції, що обсадили Митровицю, телеґрафували до султана, що так довго не спічнуть, поки султан цілком не залишить переводженя реформ і не видалить зі служби всіх нових християньских жандармів.

Відень 3 цьвітня. Коло польске на вчерашнім засіданю ухвалило полишити своїм членам свободу в часі нинішної дискусиї над відповідию п. міністра оборони краєвої в справі поєдинків. В тій справі забере голос п. Пастор.

Константинополь 3 цьвітня. По нападі Альбанців на Митровицю зібрала ся міністерияльна рада і ухвалила віддати ціле ведене воєнних операций против Альбанців енерґічному ґенералови Семті паши.

Константинополь 3 цьвітня. З Митровиці наспіла вість, що там допустив ся якийсь турецкий вояк замаху на російского консуля Щербину. Султан тою пригодою незвичайно занепокоєний і вислав до російского амбасадора Зіховєва великого везира з перепросинами.

Софія 3 цьвітня. Альбанції ладять ся до оружного нападу на місто Прізрен. Потверджують ся вісти, що житє консулів в Старій Сербії поважно загрожене. В одній місцевости убили Альбанції християнина жандарма.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукачева, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Козови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{10}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сокова, Верговету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{15}/_{5}$ до $^{14}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукачева, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	10.03	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·04	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{15}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Козови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі иньші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За кілька хвилин маркиз заволодів собою, утер очи хустинкою і сказав встаючи з крісла:

— Я, може бути, був сьмішним, отче добродію. Даруйте мені! Думаю, що мені не треба вас просити о мовчанє — ся чеснота входить вкруг обовязків назначених вашим покликанем... Властиво, я несправедливо виразив ся о Реноделю так різко, — то надто острий суд. Таж то не его вина, що я одружив ся з панною Мердок. Я майже завидую ему, що він може очистити свою совість при помочи гроший. Роскажіть ему, будьте ласкаві, що я не маю до него ніякого жалю, а противно навіть бажаю всякого успіху. Оґіст проведе вас.

І маркиз нервово задзвонив.

Привозячи міліон сему панови, сьвященик надіяв ся від него дістати яку милостиню для бідних. Але просити не мав сьмілости; ему навіть здавало ся, що гроші маркиза принесли би его бідним нещастє.

Звернувши ся плечима до комина, маркиз де Капдекан неподвижно стояв під своїм проданим родинним гербом; спустивши очи, він, здає ся, встидав ся своєї недавної слабости.

Сьвященик мовчки поклонив ся і вийшов за камердинером.

Закінчене.

— Вже чверть на дванайцяту!... Як можна найскорше на улицю Кліші! — крикнув сьвященик візникови, виходячи з готелю Капдекана.

Мрака цілком зникла, повний місяць ясно сьвітив на темно-синім зводі неба; була справдішна різдвяна ніч

Коли змучений і голодний сьвященик, повний найрізнійших вражінь, зібрав ся наконець до свого третого поверха і війшов до передпокою, ему здавало ся, що мрака зникнувша з улиць, найшла собі місце в его помешканю, лиш тут та мрака приняла запах гаваньского тютюну. Серед клубів їдкого диму сьвященик добачив Адама Гаррасіна — сеж Ренoделя — котрий дальше сидів в фотели, простягнувши ноги на плиту коминка і спокійно докурюючи своє осьме циґаро.

— Ось ваші поквітованя, сказав сьвященик і в тійже хвили закашляв ся так, що не зважаючи на холод, треба було отворити вікно.

— Знаменито! отче добродію, — відповів екс-банкир, встаючи та запинаючи плащ. Звільняю вас від труду, передавати мені слова моїх клієнтів, на скілько они відносять ся до мене. Там, під вашим требником, найдете обіцяний білет на тисяч франків. Ми сквітовані. Помимо того, хоч я тепер вже небогатий, додаю вам ще пять люідорів, а то з тої причини: я не хочу привести мому синови коробки з жовнірами в червоних штанах, котрі він бажав дістати, що уважаю ліпшим не оживляти его дитячих споминів. Але мене се сумує, і для власної розради, я задумав просити вас завтра рано закупити за ті гроші забавок для ваших маленьких шматярів... Поїзд не жде... В останнє вашу руку, отже добродію! Спаси Біг Вам!

І не позваляючи сьвященикови провести себе на сходи, Ренодель вийшов.

Сьвященик остав ся сам, підійшов до отвореного вікна і хвилю дивив ся в задумі на зьвізди. Він ніколи не був пессимістом. А в той вечер, коли через его руки перейшло кілька маєтків, прийшов до пересьвідченя, що слава, любов, здоровле, честь — словом все, що украшає нам житє — не купує ся за гроші, і в простоті духа обіцяв собі, в часі всеночної подякувати Господеви за то, що сьвіт сотворений именно так, а не инакше.

За редакцию відповідає: Адам Крехowецкий.

Ч. В. 25.519.

Оповіщене.

З днем 1-го мая с. р. відкриває ся краєву школу молочарску в Старомістю під Ряшевом. Наука зачне ся практичним низшим курсом молочарским, котрий має на цїли фахове образоване управителїв і помічників для ручних молочарень і буде в сїм роцї тревати **від 1-го мая до 31-го серпня.**

Ученики, приняті на низший курс молочарский, дістануть поміщене і удержане в заведеню за оплатою 120 корон. Незасібні ученики не вносять нїяких оплат, се значить, дістають безплатно в заведеню поміщене і харч на час треваня курсу.

Поданя о приняте на низший курс молочарский в краєвій школї молочарскій має ся вносити найпізнїйше **до 25-го цьвітня с. р.** до Видїлу краєвого. До поданя, котре є вільне від стемпля, треба долучити:

1) метрику, доказуючу, що кандидат скінчив 17 рік житя;
2) сьвідоцтво шкільне з укінченя народної школи;
3) сьвідоцтво здоровля і сьвідоцтво норовственности;
4) сьвідоцтво убожества, єсли кандидат убігає ся о приняте на молочарский курс на кошт фонду краєвого.

З Видїлу краєвого Королївства Галичини і Володимириї разом з Великим Князївством Краківским.

У Львові, дня 30 марта 1903.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).